

„Az év egyik legizgalmasabb debütálása!”

- Katona Ildikó, hivatásos olvasó -

ACÉLSZENTEK

SZÖLLÖSI KRISTÓF

SZÖLLÖSI KRISTÓF

ACÉLSZENTEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2016

Első fejezet

A GRÁNÁT NEM AKART FELROBBANNI. Akárhogy imádkoztam, akármennyire próbáltam keresni a belső békémet, a megváltást jelentő repeszfelhő csak nem érkezett. Valószínűleg rég döglött a gránát, és akkor se csinálna semmit, ha kibiztosítanám és hozzávágnam a szentély falához.

Megkönnyebbülten sóhajtottam, és feltápászkodtam.

A legtöbben csalódottak lennének a helyemben, hogy ma se ölte meg őket a megváltó harmadik világháború egyik erekléje, de én kifejezetten örültem a dolognak. A hívőkkel ellentétben nem ilyen hülyeségek miatt kerestem fel a szentélyt, pusztán babonából. Pár éve kezdtem ide járni vadászat előtt, és mára már rutinná vált az egész. Mindig, valahányszor csak új megbízást kapok, besétálok ide, letérdelek a gránát elé, és várom, hogy robbanjon. Elvégre, ha megöl egy kézigránát, amit még csak ki se biztosítottak, akkor aligha érdemes szinte félisten exoszkeletonokkal harcolnom a nap hátulévő részében.

A géprombolók közül sokan azt mondják, totál fölösleges amit csinálok, de alapvetően leszarom őket. Ha én nem szólok be a hobbijukra, az lenne a minimum, hogy ők se piszkálják az enyémet.

A térdem hatalmasat reccsent, én pedig elmormoltam egy cifrább káromkodást. Meglátszik az a harmincöt év, akármennyire próbálok tagadni. Tavalyelőtt még gond nélkül térdeltem itt akár

egy órát is, mostanra viszont eljutottam odáig, hogy felállni is alig tudok a kemény betonról. Változnak az idők, azt hiszem.

Már félúton jártam a kijárat felé, amikor megjelent a pap. A magas, kopasz, csupán egy farmernadrágot viselő férfi egy félig leomlott fal mögül lépett elő, és épp az övébe tűzött aranyozott pisztolyt babrálta elmélyülten. Felsőtestét bandajelek tucatjai borították, nem volt túl ügyes munka egyik sem, fél centivel a jobb szeme alatt pedig golyónyom virított.

– Szébb napot, testvér! – köszönt nekem, mikor meglátott. – Felrobbant a gránát?

– Nem.

Mégis milyen kérdés ez? Ha a képembe robban a cucc, egész biztosan nem sétálnék most kifelé a templomból, nem?

– Szomorú dolog ez, testvér! – folytatta a pap. – Nem szívesen mondom ezt, de a gránát nem robban mindenkinek, mint ahogy a szent golyók sem biztos, hogy végzetes sebet ejtenek valakin. Csak akinek tiszta a hite, az tapasztalhatja meg a világháború ölelését. Elmélkedj saját jelentéktelenségeden, lásd be, hogy azért hagyott hátra az apokalipszis, mert méltatlan voltál! Akkor biztos vagyok benne, hogy a gránát robbanni fog.

– Oké. Majd feltétlen ezt fogom csinálni.

Sok szektával volt dolgom az életem során, sok elbaszott hitet megismerhettem, de még az óbudai sebész papok sem riasztottak úgy, mint a harmadik világháború hívei. Szentül meg voltak róla győződve, hogy a világháború valójában az apokalipszis volt, és csak azok nem haltak bele a harcokba, akiket a lángvihar méltatlannak talált az eleméztésre. Ha valaki ezt a hibát orvosolni akarta, mindössze annyit kellett tennie, hogy addig imádkozik valami ereklyéhez, amíg az meg nem öli, netán felkeres egy papot, hogy az engedjen egy eredeti, világháborús töltényt a fejébe. Sosem értettem, miért pont ez a legnépszerűbb vallás Budapesten, és egy idő után már meg se próbáltam rájönni. Az élet nagyon sokat egyszerűsödik,

ha megtanulunk bizonyos dolgokat tényként kezelni, és nem folyton az okok után kérdezősködni.

Dani odakint várt rám, épp elmélázva bámulta a belváros lebombázott bérházait. Most járt életében először ilyen nagy távolságra a Deák tértől, valószínűleg lenyűgözte a látvány. Az alacsony, kölyökképű, hirtelenszőke srác gépromboló volt, akárcsak én, azonban mindketten tudtuk, hogy belőle sosem lesz felavatott testvér, inkább megmarad fegyverkovácsnak vagy tanítónak. Nem mintha nem tudott volna lőni vagy verekedni, és az exókat is kellően utálta, inkább csak arról volt szó, hogy hiányzott belőle az a kis plusz, ami ahhoz kell, hogy életed végéig félistenek megölésével keresd a kenyered. Úgy is mondhatnánk, hogy neki még megvolt a józan esze, nekem meg már egyáltalán nem.

A srác gyakorlatilag azóta apám műhelye körül lógott, hogy megtanult járni, és amikor eljött az ideje, hogy teljesítse a három kötelező vadászatát egy felavatott testvér oldalán, egyből nálam jelentkezett. Azt mondta, hatalmas megtiszteltetés lenne számára „a legendás fegyverkovács fiának az oldalán” tanulni, és én végül rábólintottam a dologra. Legyen bármilyen töketlen vagy tudálékos, bírtam a fejét, és úgy éreztem, ennyit igazán megtehetek érte.

– Végeztél, Ádám? – kérdezte halk, szelíd hangján.

– Persze. Sosem robban. Nem is tudom, minek járok még ide. Tiszta időpocsékolás az egész.

– Az ilyesfajta rituálék elég elterjedtek a felavatott testvérek körében. Van, aki minden munka előtt ugyanazt eszi, mások fényképeket néznek, te pedig úgy teszel, mintha a harmadik világháború híve lennél. Ezek a rituálék megnyugtатnak, és felkészítenek a halálra. Szerintem ne hagyj fel vele. Elméletben egész hasznosnak hangzik.

Amikor először magyarázta meg valamelyik szokásomat ilyen tudományos alapossággal, még berágtam rá. Elvégre ő csak egy nyamvadt kölyök, nincs még tizenhat se, mégis honnan a francból

veszi a bátorságot, hogy a magánéletemben vájkáljon? De aztán be kellett látnom, hogy semmi ilyenről szó sincs. Dani mindössze mániákusan elolvasott bármit, ami a keze ügyébe került, és a legtöbb információt meg is jegyezte. Alighanem egyszer talált valami jegyzetet, ami a felavatott testvérek szokásaival foglalkozott, és azóta fejből vágta ezt a témát is.

Szó nélkül, kényelmes tempóban indultunk a Vörösmarty tér romjai felé. Nem kellett sietni, az órák szerint még jó egy órával a célpont előtt jártunk. Ezt a hanyag kiszámíthatóságot nagyon szerettem az exókban. Rájuk aggatták a világháború előtti haditechnika legjavát egy olyan lebombázott, pusztulni hagyott kontinensen, mint amilyen Európa. Nem csoda, hogy elhitték, amit a világháború-hívők szajkóznak: az exók félistenek mind. Na, kit könnyebb kinyírni annál, aki legyőzhetetlennek hiszi magát? Alighanem senkit.

A Vörösmarty tér elég alaposan megkapta a magáét a harcok alatt. Állítólag valahol a közelében NATO parancsnoki központot húztak fel, ezért a szovjet pilóták kínos precizitással bombázták le az egész környéket, nehogy elvétsék a kiemelt fontosságú célpontot. Bárhogy is volt, a kiégett, összeomlott romok mostanra csak csöveseknek, örülteknek és pity bandatagoknak adtak otthont. A belváros szennye gyűlt itt össze, a mindenhonnan kitaszított söpredék, akikre még Óbudának sem volt szüksége.

Mikor megérkeztünk, az utcán szokás szerint mindenféle részek hevertek, ennek ellenére irigylésre méltó gyorsasággal szívódtak fel, amint megláttak minket. Jól tudták, mi készül itt, és azt is, hogy ők ennek semmilyen körülmények között nem akarnak a részesei lenni.

Nem álltunk meg a téren, hiszen örülség lett volna nyílt terepen harcba bocsátkozni egy exóval, helyette az egyik közeli sikátort céloztuk meg, aminek a túlsó végén a belváros legnagyobb bordélyja üzemelt. Ide járt a célpontunk hetente háromszor, mindig ugyanazokon a napokon, ugyanabban az időben. Ha valaki nem változtat a szokásain kellő gyakorisággal, könnyen csapdába csalható.

Dani mindössze pár pillantást vetett a sikátort övező romokra, aztán már oda is lépett az egyikhez, hogy felmásszon a tetejére. Úgy kapaszkodott fölfelé, akár egy macska, egy percig sem tartott, amíg elérte a legfelső szintet. Alig jutott fel, már akasztotta le a válláról a saját készítésű mesterlövészpuskáját, aztán kicsit hátrébb húzódott, hogy az utcáról ne lehessen egyből kiszúrni.

– A helyemen vagyok – csendült fel a hangja a fülembé csúsztatott adó-vevőben. – A célpontnak egyelőre semmi nyoma.

– Akkor várunk – válaszoltam, és behúzódtam egy konténer mögé. Igaz, így nem láttam a sikátort, de nem is kellett. Dani pont azért jött velem, hogy ilyen helyzetekben a szemem legyen, és szóljon, ha történik valami.

Ami azt illeti, mostani célpontunkat is mintha csak ő választotta volna. Más növendékek mindig a lehető legveszélyesebb exókra akartak rámenni, hogy bizonyítsák, vannak olyan tőkösök, mint a már felavatott testvérek. Kinyírni a Kaszást, a Zsarnokot, netán az Utolsó Légión Titánját, na, az már valami, kisebb kaliberű célpontokkal pedig vesződjének csak a lúzerek. Dani nem így gondolkozott. Számára nem kaland volt a három kötelező vadászat, sokkal inkább feladat, és ennek megfelelően próbálta a lehető legkevesebb bonyodalommal teljesíteni.

Alighanem ezért örült annyira, amikor közöltem vele, hogy a Pitbullt fogjuk megölni. A pesti Szakadár Blokk exója csak egy kis senki volt, egy jelentéktelen verőember, aki sikeresen elérte, hogy a páncélja ellenére egyszerű csicskaként tekintsenek rá. Nem hittem, hogy bármi gondot fog okozni a megölése, és egy kicsit még örültem is, hogy a Szabadkereskedelmi Zóna végül engem bízott meg a feladattal. Az elmúlt hónapokban megcsináltam vagy féltucatnyi húzósabb melót, azok után a Pitbull megölése egész jó levezetésnek tűnt.

Mivel sok időnk maradt, amíg megérkezik a célpontunk, a kabátom belső zsebébe nyúltam, és elővettem onnan egy koszos, számtalanszor összehajtott papírlapot. A Pitbull egy gyári exo volt, és

ennek megfelelően mi rendelkezünk a terveivel. A lapra nyomtatott rajzon feltüntették a páncél vastagságát, a standard fegyverzetet, a beépített lőszerház helyét és még egytucatnyi ezekhez hasonló hasznos információt. Engem azonban most nem ezek érdekeltek, hanem a felavatott testvérek által hozzáadott kiegészítések. A rajzon legalább tíz vörös kör jelezte az exo gyenge pontjait. Stílusosan a megölt pilóták vérével jelölték be mindegyiket.

Természetesen fejből tudtam, hol érdemes támadni egy ehhez hasonló tucatpáncélt, amit még csak nem is moddoltak olyan durván, de azért még egyszer átfutottam az összes gyenge ponton, alaposan memorizálva mindegyiket. Egyrészt az ismétlés sosem árt, másrészt mi a fenét lehet csinálni egy lebombázott város kellős közepén, egy nyomorult konténer mögött kuporogva, ami ennél értelmesebb? Alighanem semmit.

– Látom a célpontot. – Mikor Dani jó fél óra múlva végre megszólalt a fülesemben, hangja teljesen nyugodt volt. Lehet, hogy harcolni nem szeretett, de ettől függetlenül ő is a géprombolók közé tartozott, nem szart be egy egyszerű exótól. – Egyenesen felénk tart. Nem úgy néz ki, mint aki gyanít bármit is.

Hát persze. Elég sok információt összegyűjtöttem a Pitbull jelenlegi pilótájáról, így tudtam, hogy igazi pesti panelpatkány az illető. Valamilyik pezsztentlőrinci lakótelepen született, túlélte a gyerekkorát, jelentkezett a Szakadár Blokk hadseregébe, és addig taposott, amíg meg nem kapta a páncélt. Remek életút, igazi álomkarrier a legtöbb hozzá hasonló számára. Kár, hogy ennek most véget kell vetnünk.

Összebb húztam egy kicsit magam, próbáltam a lehető legnyomorultabb csövesnek tűnni, aki csak a város utcáin hever, közben pedig leakasztottam az övemről az egyik EMP gránátot. Egyetlen apró mozdulat elég volt a hengeres töltet kibiztosításához, onnantól kezdve pedig csak várnom kellett, hogy a Pitbull a megfelelő helyre érjen. Most már Dani kommentárjára se lett volna szükségem, az aszfalton döngő súlyos lépteket nehéz lett volna nem hallani.

– Már közeledik. Tíz méterre van a sikátor bejáratától. – Dani a biztonság kedvéért csak suttogott az adó-vevőbe, nehogy meghallja a pilóta. Állítólag néhány exo puskamikrofonokkal volt felszerelve, hogy idő előtt észrevegye, ha ellenség pofázik a közelében.

– Látsz rajta bármilyen módosítást?

– Főleg optikait. A magasságot nem változtatta, az ugyanúgy két és fél méternek tűnik, viszont látok rajta krómozott páncélt és kutyafejre formázott sisakot. De semmi más. Vagy várj csak... A kar alá szerelt géppuska kicsit vastosabbnak tűnik az átlagnál. Az tuti nem .50-es, inkább valami nagyobb kaliber.

– Az még belefér. Közelharc fegyver?

– A szokásos csatabárd. Kés vagy kard nincs nála.

– Szóval semmi extra, csak kicsit ijeszetőbben néz ki.

– Nagyon úgy tűnik.

Na persze, ennél többet nem is lehet várni. Rég eltűntek azok a mesteremberek, akik még értettek az exók komolyabb moddolásához, netán építéséhez, és velük együtt ment a szükséges technológia is a levesbe. Manapság csak pár nagyobb állam volt képes többé-kevésbé működésképes exót összerakni, és az ő kapacitásuk is megakadt évenkénti pár darabnál, míg a többiek tudománya nem terjedt túl a vastagabb páncél felhegesztésénél meg a fegyverek berhelésénél. Őszintén szólva én már azt is csodáltam, hogy a havannai mesteremberek egyáltalán a kutyafej alakú sisakot össze tudták hozni.

– Akarod, hogy fejbe lőjem? – kérdezte pár másodperc hallgatás után Dani, az egészségesnél jóval több izgalommal a hangjában.

Természetesen nem akartam, de ezt nem kellett mondanom, ő is nagyon jól tudta. Az a fajta istengyilkos lőszer, amit a puskájába töltött, majdnem annyiba került, mint a fejpénz, amit a Pitbull pilótájáért ajánlottak a budaiak. Minek pazarolni a drága ólmot, ha sokkal olcsóbb megoldások is a rendelkezésünkre állnak?

– Mindjárt ott van nálad, Ádám. Készülj!

Kibiztosítottam a gránátot, aztán pedig némán és mozdulatlanul hallgattam, ahogy Dani visszaszámol. Mikor elérte a nullát,

kigurítottam az EMP-t az útra. Lassú mozdulat volt, pont azért, mert tudtam, a Pitbull egójának derogálna, ha fenyegetésként tekintene bármire, ami nem villámgyorsan, tökig fegyverben száguld az arca felé. A számításom bejött, az exo még csak rá se nézett a gránátra. Hibázott.

Az EMP akkor robbant, mikor a Pitbull átlépett felette, és egy pillanat alatt megváltoztatta az erőviszonyokat. A páncél megbé-
nult, nem mozdult többet. Karja ernyedten lógott, kezéből kicsú-
szott a méretes csatabárd, háta kicsit meggörnyedt, lábát enyhén
berogyasztotta. Belső áramkörei mind tropára mentek, immár nem
volt több egy csúcstechnológias fémkoporsónál.

Felpattantam a konténer mögül, és a célpont felé indultam. A ké-
semet menet közben húztam elő az övemből, tekintetemmel pedig
már kerestem is azt a részt a páncél hónaljánál, ahol két illesztés
között pont el tudok vágni valami fontosat a pilóta testében. Ideá-
lis esetben a fickó még azelőtt ki fog vérezni, hogy kikecmeregne
a szabadba.

Csakhogy ez nem ideális eset volt. Rohadtul nem. Alig tettem
meg az út felét, mikor a Pitbull újra megmozdult, bámulatos köny-
nyedséggel rázva le magáról a bénultságot. Velem nem sokat fog-
lalkozott, csak megpördült, és a kar alá szerelt géppuskájából tüzet
nyitott az épületre, aminek a tetején Dani lapult. A fegyver feluga-
tott, a nagy kaliberű töltények pedig valósággal felzabálták a bér-
ház maradékát. Téglá- és betondarabkák röpültek a levegőbe, de vér
szerencsére nem. Egyelőre.

Mi a picasa? Életemben nem láttam még exót EMP találat után
megmozdulni. Vagy lehet, hogy eleve el sem kaptam, és csak szimulált
a rohadék, hogy előcsalogasson a fedezékemből?

Azt azonnal beláttam, hogy a késemnek semmi hasznát nem ve-
szem. Az csak megbénított exók kivégzésére volt jó, éles harcban
maximum az örültek használták. Egyetlen pillanat alatt elenged-
tem, és hagytam, hogy a sikátor aszfaltjára hulljon, helyette a pizs-
tolyom után nyúltam. Masszív, egyedi készítésű darab volt, amit a

rendünk fegyverkovácsai kifejezetten a felavatott testvéreknek készítettek, hogy legyen mivel szembeszállniuk a páncélokkal. Csövében egyetlen, Daniénál jóval olcsóbb, istengyilkos lőszer lapult, hiszen akinek másodjára is rá kell lőnie egy exóra, az már úgysis halott, akkor meg minek pazarolja az ólmot.

Én nem hibáztam, csak egy egész kicsit. A rohadék fejét céloztam, mégis a vállát sikerült eltalálnom. Az istengyilkos lőszer így is tette a dolgát, és tőből szakította le a fickó géppuskás kezét, de ez kevésnek bizonyult. A csonk elé máris újabb fémlemezek csúsztak a páncél belsejéből, hogy elállják a vérzés útját, a pilóta pedig már pördült is felém, hogy eltaposson, ahogy egy bogarat szokás. Normális embert nyilván sokkolt volna a tény, hogy az előbb lőtték el az egyik karját, a Pitbullt viszont nem nagyon zavarta a dolog. A páncélja alighanem rég telenyomta már a testét mindenféle vegyszerrel, hogy az ilyen brutális sebesülések ellenére is harcképes maradjon.

Az exo nem vesződött azzal, hogy felkapja a földre ejtett csatabárdját, pusztá kézzel esett nekem. Első ütése alig egy centivel kerülte el a fejemet, és éreztem, ha egy ilyen betalál, vitán felül halott vagyok. Gyorsabbnak kellett lennem nála, ami nem túl egyszerű, ha az ember ellenfelének a reflexeit egy exo járátja a maximumra. Meg aztán meg is kéne ölni ezt a szart valahogy, és egyelőre fogalmam se volt, hogyan fogom ezt megtenni. Maradt ugyan még egy fegyverem, egy kis kaliberű géppisztoly, de azt inkább a szektások és a bandatagok ellen hordtam, a Pitbull páncélját valószínűleg meg se tudná karcolni.

Azért csak megpróbáltam, hiszen amúgy se maradt nagyon más választásom. Mikor a Pitbull újra nekem esett, lebuktam a parasztlengője elől, és egy villámgyors mozdulattal a hátába kerültem. A térdére céloztam, ahol vékonyabb volt a páncél, és bele is tudtam engedni egy sorozatot, de meg se érezte. A golyók belefúródtak a térdébe, lehet, még az ízületet is széttépték, de a ruha keményen fogta a lábát, nem tudott összeesni, sőt, még csak le sem lassult.

Villámgyorsan megpördült, és megmaradt karjával lekevert egy hatalmas pofont. Éreztem, hogy testem elemelkedik a földtől, és meg se álltam annak a háznak a faláig, aminek a tetején Dani lapult. A becsapódás kipréselt minden levegőt a tüdőmből, a világ egy pillanatra összefolyt a szemem előtt. Magatehetetlenül rogytam a síkátor aszfaltjára, és hiába próbáltam magam feltolni, éreztem, hogy már elkéstem. Legyőzött a Pitbull, egy olyan exo, akiből semmit sem néztem volna ki.

– Eltaposlak, te féreg! – recsegte külső hangszórói segítségével az ellenfelem, aki egyetlen kezét ökölbe szorítva vészes tempóban közeledett. – Kurvára rossz emberrel kezdtl!

Szerencsémre a szövegelésre figyeltem helyettem, így az utolsó pillanatban még félre tudtam gördülni a lesújtó ökle elől, de így is csak pár centin múlt a dolog. A Pitbull dühösen felmordult, felém lépett, készen rá, hogy most már tényleg befejezze ezt az egészet.

De elkésett. Lövés dördült dobhártyaszaggató erővel, az exo pedig egy megdöbbsent nyögéssel tántorodott hátra. A mellkasába robbantott hatalmas kráteren keresztül valósággal ömlött a vérrel keveredő olaj a síkátor aszfaltjára. Dani a jelek szerint életben maradt, és képes volt leadni egy lövést a mindent eldöntő pillanatban.

Elég volt azonban egy pillantást vetnem az épület teteje felé, hogy lássam, további segítségre nem számíthatok. Dani puskája a jelek szerint nem bírta a megpróbáltatásokat, és nemes egyszerűséggel szétesett. A srác remek fegyverkovács lesz a jövőben, az biztos, de amit jelenleg épített, az sajnos még messze állt a tökéletestől.

De legalább rést tudott ütni a páncélon, és ennyi nekem bőven elégnek bizonyult. Gondolkodás nélkül nyúltam az övemre akasztott fehérfoszfor gránát után, kibiztosítottam, és a Pitbullon tátongó lyukba hajítottam. Ilyen közlelről egyszerűen nem lehetett hibáznia. A töltet beesett az exo mellkasába, a következő pillanatban pedig robbant.

Még a sisakon keresztül is kristálytisztán hallottam a pilóta kétségbeesett üvöltését, ahogy a fehérfoszfor belülről égette szét. A páncél

egy pillanatra ledermedt, majd összeomlott. Most, hogy meghalt a pilóta, a ruha úgy döntött, vár, amíg valaki más meg nem szerzi magának. Általában igen hamar akadtak új pilóták a megürült exókhöz, és nem kételkedtem abban, hogy nemsokára ez is újra az utcán fog rohángálni. Talán kell majd pár hét, amíg helyreporcozzák, de utána már küldhetik is vissza.

Összeszedtem a szétdobált cuccaimat, aztán csak némán álltam a sikátor közepén, vártam, hogy Dani lemásszon a házról. A srác először még összekapta a puskáját, hogy megint életképesen nézzen ki, utána viszont pár másodperc alatt leereszkedett hozzám.

– Ez rohadt közel volt – jegyezte meg. Hangja remegett az adrenalinától, sápadt arcán látszott, hogy eléggé megviselte az összecsapás. – Bocs, hogy nem a fejére céloztam, de ebben az állapotban megengedhetetlenül nagy lett volna a hibázás valószínűsége. A test biztosabb célpontnak tűnt.

– Amíg az exo hal meg a nap végén, és nem én, addig nem gáz – próbáltam nyugtatni, bár fogalmam se volt, mennyire sikeresen. Legalább nem hányta el magát, mikor ránézett a Pitbull hullájára. Az is valami.

– Valóban roppant lenyűgöző teljesítmény, ha elfogadják egy laikus véleményét is. – Alacsony, girhes férfi lépett a sikátorba. Jobb szemét koszos kötés takarta, tépett bőrkabátját pedig valósággal lehúzta a megannyi rozsdás érdemrend.

Ezer közül is felismertem volna ezt a sunyi arcot: a Törött generális. Pár évvel ezelőtt még valami jelentéktelen szekta hittérítője volt, aki arról győzködött mindenkit, hogy a harmadik világháború nem is az igazi megváltás volt, mostanra viszont már az Angyalföldi Népköztársaságnak dolgozott összekötőként. Igaz, őt se szerették sokkal jobban a belvárosban, mint a többi kommunistát, de legalább nem vágták el a torkát.

Magabiztos hangja alapján nem egyedül jött, hanem legalább egytucatnyi munkásörrel, így eszem ágában se volt elrakni a géppisztolyomat. A géprombolók és az angyalföldiek nem nagyon szerették

egymást, nem értettem hát, mit akar tőlem. Ha meg akarna ölni, hátulról lelőtt volna, ezért úgy tippeltem, csak dumálni jött. De miről?

– Az a helyzet, hogy épp önöket keresem. – Hangja könnyed volt, de szeme veszettül cikázott ide-oda, próbálta kiszűrni az esetleges veszélyforrásokat. – Nyilván nem tudnak róla, de dicső államunk igencsak kényes ügybe keveredett. Olyanba, ami talán az önök nemes rendjét is érdekelheti. Megbízóim egy kölcsönösen előnyös megegyezésben reménykednek. Szeretnék felbérelni magukat, hogy egész konkrét legyek.

– És akkor miért jöttél ide? – kérdeztem értetlenkedve. – Amikor utoljára néztem, Angyalföldnek még volt saját gépromboló állomása.

– Nos, ami azt illeti, pont ez lenne a probléma – sóhajtott nagyot a generális. – Az az állomás pár órája megszűnt létezni. Valaki lemészárolta az összes géprombolót, aztán felszívódott. Remélem, nem kell részleteznem, miért érint ez a tény mindnyájunkat ropant érzékenyen...

Második fejezet

A GÉPROMBOLÓK TALÁN LEGNAGYOBB ELŐNYE a politikai függetlenség, legalábbis szerintem. Verheti egymást akárhogy a Szabadkereskedelmi Zóna, a Szakadár Blokk, az Angyalföldi Népköztársaság és az Óbudai Egyházállam, mi mindig kimaradunk a szarkavarásból. Megöljük, akit kell, felmarkoljuk érte a fejpénzt, és már ki is szálltunk a buliból. Kifejezetten kényelmes megoldás, főleg akkor, ha körülötted Budapest négy állama egymást öli ereklýékért, világháború előtti technológiákért vagy pusztán presztízsból.

Persze a politikai semlegesség addig csak egy szép elmélet, amíg nincs elég fegyvered és katonád, hogy átültesd a gyakorlatba. A géprombolókat megalakulásuk után épp ezért elég hosszú ideig baszogatták még azok, akik úgy gondolták, szükségük van saját exoellenes katonákra. Mind megszívta. A páncélokot jóval az állomások elérése előtt ki tudtuk iktatni EMP gránáttal, az egyszerű gyalogosokat pedig ledaráltuk a föld alatti folyosók útvesztőjében. Rengeteg vérrel és halállal kikiáltottuk a függetlenségünket, és a többiek egyre jobban hajlottak arra, hogy ezt tiszteletben is tartsák. Azért néha kifejezetten sajnálom, hogy nem azokban az időkben éltem. Szívesen megnéztem volna egy exopilóta arcát, mikor közlik vele, hogy olyan emberek ellen küldik, akiknek még a seggében is EMP gránát van.

Aztán jöttek a kommunisták. Az Angyalföldi Népköztársaság sosem a békés külpolitikájáról volt ismert. Amit csak lehet erőszakkal oldottak meg, és a géprombolók esetében is ehhez a jól bevált taktikához folyamodtak. Háromszor rohamozták meg a Nyugati pályaudvarnál felépült állomást, és a géprombolók háromszor verték őket vissza. Negyedik próbálkozásra már nem a munkásöröket küldték, csak eltorlaszoltak minden kijáratot, aztán pedig ideggázt pumpáltak a szellőztető rendszerbe. A Nyugatinál mindenki meghalt, a Lehel téri géprombolók pedig nagyon gyorsan levonták a megfelelő következtetéseket, és a halál és a kommunizmus közül az utóbbit választották.

A Lehel tér ezután megszakított minden kapcsolatot a többi állomással, imperialista kutyáknak bélyegezte őket, és elhatárolódott tőlük, az onnan kikerült géprombolók pedig már csak a Népköztársaság parancsait követték. Volt, aki árulónak tartotta őket emiatt, mások teljesen megértették őket, és azt mondták, nem maradt választásuk.

Engem személy szerint sosem érdekelt annyira a téma. Elkönnyeltem magamban, hogy a Lehel tér innentől kezdve kommunista, és többet nem is törődtem a dologgal. Épp elég problémával találkoztam nap mint nap, nem akartam még értelmetlen filozófiai kérdésekbe is belekeveredni.

Ha a város utcáit járva Lehel téri géprombolóba botlottam, köszöntem neki, néha dumáltunk is egy kicsit, ha éppen ráértünk, de megbízni sosem bíztam egyikben sem, és hátat is csak akkor fordítottam bármelyiknek, ha már lőtávon kívül jártak. Nem foglalkoztam velük a szükségesnél többet, mégis, mikor meghallottam a Törött generálistól, mi történt velük, egy pillanatig sem haboztam a kommunista összekötővel menni. Árulók vagy sem, a pusztta tény, hogy valaki kiirtott egy teljes gépromboló állomást, már önmagában elég vészjósló volt.

Szótlatlanul mentünk a Törött generális után, nem igazán volt mit megbeszelnünk egymással. Igen nehéz úgy pófázni bármiről, ha

közben a szíved szerint a szart is kivernéd a másiktól, mert imperalista kutyának vagy szararcú kommunistának gondolod.

Az elsötétített ablakú, erősen páncélozott terepjáró – amit az oldalára fűjt címer és felirat alapján a Szegedi Népköztársaságtól kaptak ajándékba – a Nyugati téren várt ránk. Fél tucat munkásőr vette körül, kezükben fegyver, pluszban még az aluljáró maradványain felhúzott őrszoborból is figyeltek minket néhányan. Két évtizeddel ezelőtt még úgy tervezték, hogy ez lesz a Népköztársaság déli határa, csak aztán közbeszóltak az Újlipótváros mélyén meghúzódó szektások. Jöhetett akármennyi katona, mindet megölték, így a kommunisták egy idő után feladták a tervüket, és megelégedtek egy apró, jelképes őrszoborral.

– Arra kell kérnem önöket, hogy a hátsó ülésre szálljanak – szólalt meg a generális, mikor már majdnem elértük a dzsipeket. – Fáj a szívem, de meg kell önöktől tagadnom a Népköztársaság fenséges látványát. Nyilván tudják, milyen aggodalmasak hön szeretett vezetőink. Nem igazán kedvelik, ha idegenek többet látnak nagyszerű államunkból, mint az feltétlen szükséges. Hiszen a kémek miatt... Megértik biztosan, ugye?

Csak némán bólintottam, majd Danival a nyomomban beszálltam a kocsis hátsó ülésére. Az ablakokat elsötétítették, és a vezetőtől is egy fekete üveglappal választottak el minket, így az egyetlen fényforrást a kocsis plafonjára ragasztott apró fénycső jelentette. Kívülről csak halk, elmosódott hangok szűrődtek be hozzánk, más semmi. Mintha csak foglyok lennénk, akiket épp visznek a Gulágra, vagy franc se tudja, miük van most ezeknek börtön gyanánt. Aztán a következő pillanatban nyílt az ajtó, és beült hátra a Törött generális is. Alighanem így akarta jelezni, hogy nem foglyok vagyunk, hanem vendégek, akiket sajnos jelenleg potenciális kémként kell kezelnie.

Az út rövid volt és meglehetősen gyors. A Váci út állapotát a kommunisták mindig is a szívükön viselték, hogy a tankjaik a lehető leggyorsabban fel tudjanak vonulni a déli határhoz, ha onnan érné őket támadás. Az autórongsokat eltüntették, a kátyúkat

feltöltötték, a szektások házi készítésű taposóaknáit pedig minden reggel hatástalanították. Kis jóindulattal megalkották Budapest legjobb állapotban lévő, legbiztonságosabb útszakaszát. Nem telt bele öt perc, és már nyílt is a kocsi ajtaja, mi pedig megpillanthattuk mindazt, ami az egykori Magyar Népköztársaságból megmaradt: Angyalföldet.

A bölcsek, akik értettek a háború előtti világ történelméhez, azt mondták, annak idején itt dúltak a legvéresebb gerillaharcok, mikor a NATO kiűzte a szovjeteket, és itt ünnepeltek a leginkább, mikor a kommunista csapatok visszafoglalták a várost. Angyalföld pedig azóta is megmaradt a gyökereinél. Mikor a világháború után a környéken eluralkodott az anarchia, itt a helyiek újraszervezték a munkásőrséget, a pártot és a szocializmus összes többi kellékét, és hamarosan már a környező kerületeket is az ellenőrzésük alá vonták. Ha nincsenek a NATO-hoz hű budai partizánok, akik később megalapították a Szabadkereskedelmi Zónát is, könnyen lehet, hogy az egész várost el tudták volna foglalni, így viszont be kellett érniük Észak-Pesttel.

A kerületben és az ellenőrzése alá tartozó városrészekben azóta gyakorlatilag megfagyott az idő. A házak falán hatalmas, színes poszterek hirdették a következő pártkongresszus időpontját, a távolban pedig ott magasodtak a Váci út gyárai, amiket a helyiek mániákusan tisztán és rendben tartottak, noha érdemi termelés a legtöbben már évtizedek óta nem folyt a Zóna és Óbuda megfigyelői szerint.

Mire megérkeztünk, a Lehel tér már úgy nézett ki, mint egy háborús övezet. Többtucatnyi munkásőr rohagált az aluljáró környékén, néhányan a közeli utcákat biztosították, mások pedig a teret körbevevő új építésű betontömbök lakóit terelték vissza lakásaikba. Az egykori piac helyén álló hatalmas Sztálin-szobor tövébe még egy terepszínű sátrat is felhúztak, ahonnan tiszték üvöltötték parancsaikat a közelben álló beosztottjaiknak. Az egész úgy nézett ki, mint egy felbolydult hangyaboly, az igencsak paranoiás fajtából. Azon csodálkoztam, hogy a tankok még nem lepték el a környéket.

– Mint láthatják, nem vesszük félvállról az ügyet – kommentálta a látványt a Törött generális, majd fejével a legközelebbi lejárati biccentett. – De biztos megértenek majd mindent, ha látják, mi van odalent. Az embereim egyelőre nem hatoltak be az állomás területére, gondoltam, ezzel bölcsebb lenne megvárni magukat. De már az aluljáró is önmagáért beszél, ha értik, mire gondolok.

Nem értették, de hamar leesett. Odalentről a vér és a halál szaga áradt felfelé, a lépcső aljában pedig egy levágott női kéz hevert. Valaki már majdnem kijutott a felszínre. Dani arca egyből megrándult, ahogy meglátta a csonkot, és tudtam, nem sok hiányzik ahhoz, hogy elhányja magát. Érdekes, de valahogy teljesen más exók pilótáit kivéreztetni, és egyszerű, hétköznapi emberek hulláját látni. Az előbbinél még tudunk védekezni azzal, hogy tulajdonképp egy köcsögöt öltünk meg, utóbbinál viszont nincs semmi ehhez hasonló mentális kapaszkodó.

– Ha akarsz, nyugodtan maradj itt fent – szóltam a srácnak, ahogy megindultam lefelé. – Az állomáson ennél jóval durvább dolgok is lesznek.

– Dehogy maradok. – Daninak alighanem minden erejét össze kellett gyűjtenie, hogy ne remegjen a hangja. – Ott a helyem nekem is.

Na persze! Ő még abban a korban élt, amikor gond nélkül elhitte, hogy a géprombolók, főleg a felavatott testvérek, bátrabbak, okosabbak és keményebbek bárkinél, aki a senki földjét járja. Nem vette komolyan ezt az egészséget, hiszen a lelke legmélyén még szilárdan hitt abban, hogy ő golyóálló. Elnézelődött a belvárosban, gond nélkül meghúzta a ravaszt, ha exót látott, de arra egy pillanatig sem gondolt, hogy a következő sorozat akár őt is elkaszálna. Még pár év, és ő is rá fog jönni, hogy mi is ugyanúgy fosunk az exóktól meg a többi szarságtól, ahogy akármelyik másik normális ember, csak mi egy kicsit jobban titkoljuk a dolgot. Nem tagadom, az én gyomrom is görcsbe rándult, mikor megláttam a kezét, de gyorsan erőt vettem magamon. Valaki kicsinálta az itteni géprombolókat. Az a

legkevesebb, hogy zokszó nélkül lemegyek körülnézni, hogy ki lehetett az a rohadék.

Odalent eléggé rossz lehetett az áramellátás, mert az aluljáró plafonjára szerelt lámpák csak pislácoltak, gyenge fényükben alig látunk valamit. Dani kérés nélkül elővette és bekapcsolta a zseblámpáját, aztán lassú, széles mozdulatokkal körbepásztázott az aluljáróban, hogy fel tudjuk mérni a terepet. Három hulla hevert előttünk. Két férfi, akiket hátra lőttek, és egy nő, akinek a karját a lépcső aljában láttuk. Bárki is végzett vele, egyetlen gyors, precíz csapással csinálta. Erős lehet, semmi kétség.

– Civileknek tűnnek – jegyezte meg Dani. Alighanem ridegen, távolságtartóan próbálta nézni a helyszínt, hátha akkor nem kell belegendolnia, hogy ezek az emberek pár órája még lélegeztek. – Nem látok rajtuk semmiféle gépromboló tetoválást. A személyzet tagjai lehetnek.

– A személyzet? – Ez új volt. Amennyire én tudtam, a géprombolók autonóm közösségekben éltek, nem fogadtak személyzetet máshonnan. Mert hát ki az az örült, aki a külvilág szennyét önként beengedi az otthonába?

– Az. Olvastam pár jelentést arról, hogy más városokban a szakadár állomások jó része a befogadó állam területéről fogad takarítókat, szakácsokat, ilyeneket. A kötelék megerősítése miatt, meg hogy így is jelezzék, nincs mit takargatniuk az állam vezetői elől. Gondolom, ez itt sem volt másképpen.

– Lehet. – Megvontam a vállam, és nekiálltam átkutatni az egyik fickó szegényes ruháját, hátha van nála valami érdekes.

Nem volt. Akárhogy néztem, ezek csak egyszerű népköztársaságiak voltak, akik rosszkor vállaltak műszakot az állomáson. Akadt a zsebükben némi apró meg egy-egy vörös csillagos útlevel, de ezt leszámítva semmit nem találtunk náluk. Nem töltöttek be fontos pozíciót, és valószínűleg nem is tudtak semmi hasznosat, mégis, valaki vette a fáradságot, hogy idáig üldözze és megölje őket. Bárkik is támadtak a Lehel térre, nem akartak szemtanúkat, az tuti.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Menjünk le – intettem fejemmel a mozgólépcsők felé, mikor végeztem az aluljáró gyors átnézésével.

Dani csak biccentett, de közben hamuszürkévé vált az arca. Alighanem tudta, hogy odalent jó eséllyel a fenti vérontásnál valami jóval brutálisabb vár ránk. Nem tévedett. Még félúton se jártunk a mozdulatlanságba dermedt mozgólépcsőkön, mikor megéreztem a vér szagát, további tíz lépés után pedig megpillantottam a zseblámpa fénykörében a hullákat.

A peronon valóságos mézszárlást rendeztek a támadók. Tucattjával heverték itt a holttestek: felavatott testvérek, fegyverkovácsok, gyógyítók, nők és gyerekek vegyesen. Volt, akit golyó ölt meg, akadt, akit kettévágtak vagy lefejeztek. Vérük már megalvadt, de még nem feketedett meg. Nemrég végezhetek velük, tippre valamikor hajnalban vagy késő éjszaka.

Nem adták olcsón az életüket, ez tisztán látszott. A peronon százával heverték a töltényhüvelyek, akadt köztük istengyilkos lőszerhez tartozó is, a falakat pedig sűrűn pötytyözték a golyónyomok. Mégse láttam a támadók hulláit. Vagy nem ölték meg egyet sem közülük, amiben erősen kételkedtem, vagy feltakarítottak maguk után a mocskok.

Intettem Daninak, hogy világítson az egyik félbevágott géprombolóra, aztán letérdeltem mellé, hogy alaposabban is szemügyre vehessem a sebét. Tiszta, egyenes szélű vágás volt... De mi a picsáért hozott volna valaki kardot egy tűzharcba? Ezek alapján a támadók közül minimum egyvalaki vagy nagyon bátor volt, vagy egy exo. Ők szoktak szórakozni közelharc megoldásokkal, mikor egyszerűen csak lőhetnének is.

– Mennyi az esélye annak, hogy egy csapat exo le tud nyomni egy komplett gépromboló állomást? – kérdeztem Danitól, aki egyre szarabbul nézett ki. Valószínűleg többször is megbánta már, hogy nem maradt odafönt, de most már nem akart visszakozni.

– Elenyészően kicsi – válaszolt egyből, bár hangja erősen remegett, mint akinek minden szóra koncentrálnia kell. – Több taktikus